

Mikä-mikä Ihmemaä Oz?

©Moore/Gebbie

**Melinda Gebbie ja Alan Moore:
Lost Girls
Top Shelf**

Lost Girls on käsikirjoittajatahti Alan Mooren uusin päätyö. Tai uusin ja uusin. Ensimmäiset pätkät siitä julkaistiin jo vuonna 1991. Nyt koko teos on julkaistu kerralla kolmena kirjana komeassa kotelossa.

Se kertoo kolmesta naisesta, jotka tapaavat Itävallassa hotelli Himmelpargartenissa vuonna 1914. Dorothy Gale on Kansasista, Alice Fairchild aatelinen britti ja Wendy Potter laivanvarustajan rouva, myöskin britti.

Heidät Moore on lainannut kolmesta klassikkosadusta. Wendy on aikuiseksi kasvanut J. M. Barrien Peter Panin tyttö, Dorothy tulee L. Frank Baumien Ozin velhosta ja Alice on Lewis Carrollin Liisan seikkailut Ihmemaassa -tarinan nimihenkilö.

Peter Pan ja Liisa Ihmemaassa tunnetaan myös Disneyn piirrettyinä ja Victor Flemingin Ihmemaä Ozin -elokuva-klassikkona. Mutta lastentarinat, niin kirjalliset kuin elokuvalliset, jäävät Moorella taustalle.

Nimi Lost Girls viittaa Peter Panin Mikä-mikä-maahan kadonneisiin poikiin. Alkuosa Lost merkitsee myös kadotettuja. Moore kuvaa naishahmojensa seksiseikkailuja. Hän ja Gebbie tekevät sarjakuvan itsetietoisinta ja taiteellisinta pornoa tai erotiikkaa sitten Guido Crepaxin Valentinan.

Naiset kertovat toisilleen seksuaalihistoriaansa. Gebbie piirtää takaumat eri tyyliellä. Yhdistävä tekijä on tapahtuma-ajan art nouveau. Piirrokset ovat koristeellisia. Muussa kuin erotiikassa ne vaikuttaisivat helposti äiteliltä, mutta seksin aistillisuuteen ne tavallaan sopivat.

Kuvallisia viitteitä on ainakin Alfons

Muchaan, Aubrey Beardsleyhin ja Egon Schieleen, jotka myös mainitaan tekstissä.

Kerronnasta tunnistaa konstailun, jota Moore harrastaa toisinaan. Esimerkiksi ensimmäinen jakso on kuvattu kokonaan Alicen peilistä, jonka kautta hän päätyi lapsena Ihmemaahan. Paikoin tekstiä on rasittavan paljon. Mutta onhan tarkoitus vakuuttaa seksikuvausten taiteellisuudesta ja enimmäkseen homma toimii.

Kaikki sadut, joihin Moore viittaa, kertovat satumaailmoihin siirtyvistä lapsista. Lost Girlsissä päähenkilöt siirtyvät tietysti seksuaalisuuden ihmemaailmoihin. Meno käy kirja kirjalta rankemmaksi.

Eniten on lesboseksiä, mutta sivuhenkilöt tuovat mukaan myös homoerotiikkaa. Tavallista heteroseksiä on toki runsaasti ja jonkin verran epätavallista. Sadomasokismi jää aika lieväksi. Mutta lapsiseksi on arveluttavaa, vaikka se on etäännytetty sepitteeksi sepitteen sisään.

Moore on kirjoittanut mukaan yhden henkilöhahmon suuhun puolustuspu-

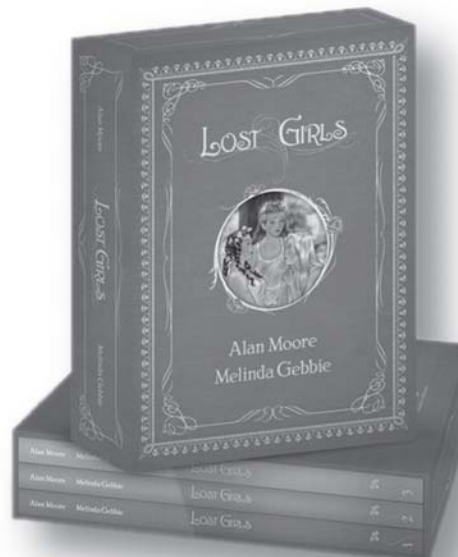
heen, jonka mukaan septe ei voi vahingoittaa ketään. Siihen hän tuskin uskoo itsekkään.

Käsikirjoittajallekin olennaisempi lie nee vertauskuva, joka perustuu tarinan tapahtuma-aikaan. Taustalla ammutaan ensimmäisen maailmansodan lähtölaukaus, salamurhataan Itävalta-Unkarin kruununprinssi Frans Ferdinand.

Sota lähestyy naisten idyllistä kuplaa ja sitä mukaa meno käy rankemmaksi. Mooren sanoma taitaakin olla, että perverseinkään seksi ei ole kovin pahaa sodan kauhujen rinnalla. Hän taitaa tajuta ajatuksen näiviuden itsekin, koska se jää taustalle melkein hienovaraisesti.

Silti Lost Girls on poikkeuksellisen kunnianhimoinen seksisarjakuva. Kunkin mausta kai riippuu, onko se erotiikkaa vai pornoa. Tai jos se on tekijöiden taiteellisista pyrkimyksistä kiinni, Lost Girls on ehdottomasti erotiikkaa.

Harri Röpöttö

©Moore/Gebbie